

בס"ד, יום חמישי לפרשת ראה חזון, מברכים אלול תשפ"ו.

לידידי ומכריי קוראי ומתענגי הגליון 'מעדני הפרשה'.

אינני יודע אם ההגדרה הנכונה של הנס שקרה לנו השבוע, היא 'נס בתוך נס' כלשון המהרש"א על עץ החורבין שגדל בסמוך למערת רבי שמעון בפקיעין, או אולי שרשרת ניסים היא ההגדרה היותר מדויקת, כפי שתקראו להלן.

ומכיוון שהתורה קבעה, כי רצון השם יתברך שנפלאותיו יתפרסמו, ויש על כך פרק שלם ק"ז בתהילים 'הודו לה' כי טוב' שעזמו אנו פותחים את תפילת מנחה בערב שבת ועל סמך זה קבעו חכמינו 'ארבעה חייבים להודות', אקיים דבריהם בבחינת 'אודה ה' מאוד בפי ובתוך רבים אהללנו'.

זה קרה עם בתי, ואספר זאת כפי ששמעתי מפיה:

השעה 2.50 בצהרי היום, יצאתי מהבית לאסוף את בתי בת ה-4 מגן הקיץ 'דעיי קעמפ', מרחק 3 דקות הליכה מהבית, הקעמפ מסיים בשעה 3.00 ועל כן יש לי 10 דקות להגיע בניחותא, עליתי במעלה רחוב 'קרית צאנז' (בלייקווד), אספתי אותה, הושבתי אותה בעגלה ומשם המשכתי לסופר מרקט הגדול 'עווער-גריין', מרחק 2 בניינים מהקעמפ, רכשתי כמה מוצרים, ויצאתי לכיוון הבית.

ליד היציאה, הילדה קיבלה מכה כלשהי והתחילה לבכות, רציתי להרגיע אותה, אמנם אני משתדלת שלא לתת לילדים סוכריות, הן מסיבות בריאות והן עקב סכנת חנק, אבל עקב בכייתה מהמכה, חשבתי שזה צורך השעה, הקלתי לעצמי וליד היציאה מהסופרמרקט יש מתקן סוכריות על מקל חינוך לילדים והרשיתי לה לבחור את הצבע ופסעתי החוצה.

אני מתחילה לרדת לכיוון הבית, ולפתע אני מבחינה כי היד שלה מושטת החוצה ורק המקל הלבן שאמור להחזיק את הסוכריה, תקועה בין אצבעותיה הדקיקות, מיד הסתכלתי לתוך העגלה ואני רואה את התינוקת מכחילה, פירושו של דבר, היא בלעה את הסוכריה ולא נושמת.

השמש קופחת והרחוב ריק, חלק גדול מאנשי השכונה נמצאים בחופש בהרים או סתם טיולים, אך גם מי שנמצא בעיר, מסתגר בבית הממוזג ולא יוצא החוצה להתבשל בחום המהביל אין נפש חיה מסביב.

לא אורך לי יותר מחצי שניה לקלוט, שיצאתי מהבית בלי הסלולארי ואין לי אפילו אפשרות להזעיק הצלה, אני מסתכלת ימינה ושמאלה, לעצור רכב חולף, אך אין רכבים ברחוב וכל שניה היא קריטית, מסתכלת ימינה ושמאלה לראות לאיזה בית לרוץ לנקוש על הדלת לעזרה ואני רואה אשה עומדת ליד מדרגות ביתה עם רגל אחת על המדרגה העליונה לרדת לבית מגוריה בביסמנט והיא מחזיקה ביד את הסעלפון שלה, צעקתי לה: 'תתקשרי להצלה', היא רצה אלי ותוך כדי התקשרה ל'הצלה', שרשום לה במספרי החירום.

כל זה ארך שניות בודדות, שנראו בעיני כנצח, תפסתי את הילדה ביד ורצתי לאמצע הכביש לנסות להזעיק עוד עזרה, כי כל שניה קריטית ואני בהיסטריה, דפקתי לה על הגב והיה נדמה לי ששמעתי ניסיון שיעול, אבל היא עדיין מכחילה ואני בפאניקה, בינתיים רכב עצר והנהג יצא החוצה והתחילה התאספות.

ולפתע רכב גדול (ווען) נעצר ואשה קופצת החוצה, חוטפת את הילדה מידיי, מבצעת בה 'היימליך' ותוך שניות הסוכריה עפה החוצה, והילדה ואני חזרנו לחיים, אוי איזה סיוט, כל הסיפור לקח אולי דקה או שתיים, אבל נצח נצח בעיני אמה שנאבקת על חיי תינוקה.

לקח לי זמן מה להירגע, לחבק את הילדה, שלא קלטה בכלל מה קרה, ורק חזרה לבקש את הסוכריה הסוררת ולא הבינה מה הם רכבי ה'הצלה' שכעת הגיעו, רק בשביל לראות שברוך השם כבר לא צריכים אותם וכמובן שהם ניגשו לבדוק אם אכן הכל בסדר, שכנה רצה להביא בקבוק מים כדי להשיב את נפשי, כי תוך כדי הצרה עבד המוח על אוטומט, אבל כעת, הנשימה שלי החלה להסתדר ולקלוט את גודל הנס, כי אם היינו ממתנים את ה-5 דקות או יותר עד שהצלה הגיעו, השם ירחם, ישמור ויציל.

פניתי ימינה ושמאלה, לחפש את האשה שהצילה אותנו ואין זכר לכלום, סיימה את משימתה, חזרה לרכב ולא חיכתה לתודה, רק שעטה הלאה לדרכה. חזרתי הביתה להירגע, ארגנתי את הילדים ויותר מאוחר יצאתי בחזרה למקום הנס, לנסות לברר מי היתה האשה שהצילה אותה, שאוכל להודות לה ולהביע את רגשי תודתנו.

ראשית, הלכתי אל הבייסמנט ששם עמדה אותה אחת שהזעיקה את ה'הצלה' והיא שמחה לקראתי ואומרת לי, תשמעי, היה לך נס בתוך נס, אני עמדת לרדת במדרגות לבייסמנט ובתי הקטנטונת נשרת אחרי, ורציתי לתפוס לה את היד לעזור לה לרדת, אך היא התעקשה משום מה (אף פעם עוד לא קרה לי) שהיא כבר גדולה ויכולה לרדת לבד, לא התנגדתי, אבל לא רציתי לרדת לפניה, כדי שאוכל לראות איך היא מדדה את המדרגות, לפתע הטלפון צלצל ועד ששלפתי אותו מהתיק, אני רואה אותך צועקת לעזרה, לולא 2 העיכובים הללו, כבר הייתי נבלעת בתוך המדרגות המוסתרות ולא היית רואה אותי, וגם עלי להודות לה' על העיכובים שזיכוני להיות שליחה טובה לעזור לך.

המשכנו לפטפט ויחד התחלנו לברר מי היתה האשה שעשתה את ה'היימליך', והגעתי למידע שזו גב' פ' שמתגוררת ברחוב הסמוך.

חזרתי לסופר, קניתי זר פרחים ונסעתי לביתה וכאן חיכתה לי ההפתעה של החוליה הנוספת בשרשרת הניסים, ממש בבחינת 'מה' מצעדי גבר כוננו'.

וכך היא סיפרה: השעה 3 ואני תופסת את עצמי שאני כבר הייתי צריכה להיות עכשיו במעון בקצה השכונה, מרחק דקות ספורות נסיעה, לאסוף את הילד, מיהרתי אל רכבי ושעטתי אל הכביש הריק, בסוף הרחוב הייתי צריכה לפנות ימינה לכיוון המעון, יש שם תמרור עצור, אני בוחנת ימינה ושמאלה לוודא שאני יכולה לצאת ואני רואה התאספות כלשהו, המוח טען, ילדך מחכה במעון ואת באיחור, תקחי ימינה, אך ליבי צעק לי שאולי יש כאן 'עמערג'נס' (מקרה חירום) ואני אוכל לעזור.

הלב גבר על המוח, פניתי שמאלה בניגוד להיגיון האימהי, וראיתי שאכן זהו מקרה חרום ומכיוון שהייתי פעם גננת, למדתי אז קורס עזרה ראשונה ובעיקר למדתי לעשות 'היימליך' ואני מאושרת שזכיתי להציל חיים ובעיקר מודה להשי"ת שנתן לי את הדחף להטות את ההגה שמאלה ולעשות את הדבר הנדרש, כאשר על פניו היה לי סיבה מספיקה לפנות ימינה.

עד כאן הסיפור, יש בו המון לקחים, אבל העיקר לזכור, שיש בורא ומנהיג לכל הברואים, רב חסד ומרבה להיטיב ושולח את שליחיו ברגע הנכון ועלינו להתבונן ברוב חסדו שמרעיף עלינו בכל עת ובכל שעה, ובעזה"ל נכוון יותר טוב בתפילת 'נשמת' בשבת מברכים הבעל"ט אמן.

בברכת שבת שלום ומבורך: ישראל אהרן קלצקין

לבקשת הצטרפות או כל שאלה או הערה והארה, כתבו לי בכתובת דלהלן maadoney@gmail.com